

Український капелан розповів про навчання в США

У кінці квітня група капеланів із Церкви адвентистів сьомого дня в Євро-Азійському регіоні, у тому числі з України, була запрошена до офісу всесвітньої Адвентистської церкви для проходження практичних занять із капеланами, які вже довгий час служать суспільству на території США.

Керівник капеланів Маріо Себбалос, який недавно відвідав Україну, з великим захопленням бажав продемонструвати гостям усі переваги цього служіння. У графіку занять передбачалося відвідати місцеву в'язницю, адвентистський шпиталь, військово-морську академію, Капітолій у Вашингтоні та відділ поліції.

Про враження від поїздки розповідає Василь Кривенчук, адвентистський капелан.

Кожен день протягом кількох годин проходили заняття з підготовки до запланованого заходу, після чого ми вирушали, щоб взяти в ньому участь і тим самим послужити Богові. Першого дня ми вирушили до в'язниці. Нас зустрів головний капелан штату Меріленд. Була домовленість, що того дня установу відвідає група капеланів із Європи (на це присутні досить радо відреагували).

Усе пізнається в порівнянні, і хочеться передати наше враження, коли ми вишикувалися в чергу, щоб пройти перевірку при вході на КПП, де нам довелося зняти взуття, пояси, витягнути з кишень усі предмети й пройти через кабінку з металодетектором. Потім кожного обшукали індивідуально. Що цікаво, коли головний капелан штату, який пройшов процедуру першим, пішов у кімнату побачень і випадково повернувся в зону обшуку, то йому сказали, що він порушив правила і його попросили пройти всю довгу процедуру знову – тому що закон для усіх однаковий. Після чого, на наше здивування, ми побачили, що усі працівники проходили таку процедуру входу у в'язницю. Знаючи, як виглядають камери для утримання під вартою в Україні, ми відразу побачили, що американські камери набагато вужчі. У середині – сірі стіни, двоярусні нари і металевий

унітаз. Двері, облаштовані електронікою, закриваються автоматично з пульта керуючого. Капітан нас провела по всіх корпусах і їдальнях, а потім ми зупинилися в кімнаті капелана.

Ми переконалися, що душпастирське служіння як у нас, так і у всьому світі однакове, гріх людей мучить і всі потребують допомоги.

Наступним закладом, який ми відвідали, був Адвентистський шпиталь. Одночасно в ньому працюють декілька капеланів, серед яких був один головний, і він нам розповідав про тонкощі цього служіння. Ми вирушили на екскурсію шпиталем і бачили маленькі капели, куди люди заходять, щоб почитати, помолитися й поспілкуватися з капеланом. Кожен капелан оснащений радіоприймачем, щоб бути там, де він потрібен саме зараз. Найважче даються розмови з людьми, коли мова йде про діагноз та смерть рідних.

Наступна наша подорож була до Капітолію у місті Вашингтон, де нас чекав капелан Сенату США – адвентист Беррі Блек. Знову при

вході була процедура перевірки, і ми ступили в серце Америки, де ухвалюються основні закони й правила тієї країни. Беррі Блек розповів, що його обрання проходило так: сенатори кожного з 50 штатів представили по два капелани на розгляд спеціальної комісії, яка прослухала кожного, із 100 вибрали 12. Потім їх прослухали ще раз і обрали двох. І, на кінець, після співбесіди з цими двома був обраний Беррі Блек на довічне служіння капеланом у Сенаті США. Він обраний на цю посаду до самої смерті, і тільки тоді будуть обирати іншого. Беррі Блек розповів, що він за рахунком є 62-м капеланом Сенату й виконує це служіння останні 15 років.

Коли у нас був час для запитань, ми цікавились, як вивчають Біблію сенатори, про що моляться, коли збираються всі разом. І ми переконалися, що пастор Беррі Блек був призначений Богом на це служіння, немов свого часу Даниїл у Вавилоні.

Наступна наша поїздка була до морської академії (Naval Academy), де навчаються 4 400 молодих людей – юнаків і дівчат. Нас радо зустріли капелани академії і показали 9 капел, які за бажанням можуть відвідати і віряни традиційних церков, і євреї, і протестанти. В головному залі для вінчань і церемоній можуть проводити свої служіння усі конфесії, лише згідно черги. У тому залі ми бачили орган, який за величиною уступає місце лише органу із штату Філадельфія, а за кількістю трубочок для звучання він є лідером у світі. На ньому звук передається через 503 трубочки і, я думаю, почутий звук цього інструменту людина не зможе забути протягом свого життя.

Наступною нашою темою було служіння капелана у відділі поліції. Цікавим було те, що служіння розпочалося із випадку, коли начальник поліції лежав у лікарні і його відвідав капелан, щоб просто поспілкуватися, запитати, чи може він бути чимось корисним, і помолитися про здоров'я. Зустріч і спілкування відбулося, а через деякий час йому зателефонував начальник поліції із пропозицією: чи не хотів би він працювати офіційно на посаді капелана в їхньому відділенні. І так більше 10 років адвентист звершує служіння серед працівників поліції,

де прощання з рідними є настільки особливим, немов в останній день. Із уст капелана найважче в роботі – це звіщати рідним про втрату й загибель поліцейського. Без присутності капелана в таких випадках не обходяться.

Наступною нашою поїздкою було відвідування поля битви, де капелан-адвентист звершує служіння як волонтер і екскурсовод. У нього з собою завжди листи із творами Елен Уайт, в яких вона згадала про єдину битву між півднем і північчю на території США, коли в зібранні на служінні бачила у видінні військові дії, людей в сірій і синій формі, і сказала, що в цьому залі є люди, які втратять своїх рідних на полі битви. Через півроку розпочалася громадянська війна, в якій південь Америки підтримував рабство, а північ – ні. З тієї громади 10 родин втратили батьків і синів у тій війні. Ми були на полі, де відбулася вирішальна битва, особливо коли у видінні Елен Уайт бачила, як ангел, піднявши руку догори, зупинив наступаючих зі зброєю людей, і це зіграло роль у вирішенні тієї битви.

Я дякую Богу за таке навчання й сподіваюся, що зможу використати можливості капеланського служіння в нашій країні.

Василь Кривенчук